

men deraf følger ikke, hverken at Ministeriets Administrationen eller at dets Politik vil blive partisk. Det vil den ikke blive. Formaalet for vort Arbejde vil alene være Nationens Ære og Fremgang.

For at kunne bedømme, hvilke Opgaver et Ministerium kan paatage sig at løse, er det nødvendigt at undersøge, paa hvilket Grundlag Ministeriet hviler, og hvilken Magt der staar bag ved. Dette radikale Venstreministerium er ikke baaret oppe af de 60,000 radikale Vælgere alene; thi skønt dette er et anseligt Vælgertal, og skønt det stadig er voksende, er det dog ikke nok til alene at bære et Ministerium. Det nuværende Ministerium vilde derfor forløfte sig, hvis det vilde paatage sig den Opgave at føre Odenseprogrammet ud i Løvet straks. Men dette Ministeriums Dannelse og dets Tilstedeværelse er et Skridt paa Vejen henimod dette Maal. Jeg haaber, at det skal lykkes os at stille os saaledes, at dette Skridt ikke skal blive ganske ringe. Men Maalet kan først naas, naar der her i dette Ting er et fuldt bevidst radikalt Flertal. Vi ere baarne frem af en stærk offentlig Mening, der kræver, at der i Spidsen for Landets Styrelse skal staa Mænd, der svare til deres Ord. Mistilliden til det offentlige Livs Mænd her i Danmark er bleven alt for stor, og den er destoværende ogsaa alt for begrundet.

Vor første Opgave som Regering er at optræde saaledes, at Vælgerne genvinde Troen paa, at der er Politikere i Danmark, der staa som Mænd bag deres Ord. Vi ville ikke svigte vor Fortid. Der ses hen til os med Forhaabning, men ogsaa med Ængstelse. Der er mange, mange, der sige: disse Mænd tro vi, men det er ogsaa det sidste Hold af Politikere, vi tro. Hvis disse Mænd ogsaa svigte, saa er der mange, mange — og især mange af de bedste — som ville sige, at nu er deres Tro paa, at denne Nation virkelig kan bære offentlige Mænd frem, som ville staa fast paa deres Standpunkter, knækket for bestandig.

Vi ere os dette Ansvar fuldt bevidst. Vi betragte ikke den Stilling, som vi nu indtage, som en Fordel, vi skulle bevare saa længe som muligt. Tværtimod! Naar vi blot den Dag — den være nær eller fjærn — da vi forlade disse Pladser, ere lige saa gode Venstremænd som i Dag, da gaa vi herfra i glad Overbevisning om, at det første Formaal med vor Overtagelse af Regeringsmagten er naaet; thi da er Troen paa, at der gives overbevisningstro Politikere i Danmark genrejst.

Den Gerning, som ligger nærmest for nu, er Udrensningen efter Alberti. Ministeriet vil her handle ud fra Ønsket om og Villien til, at der skal ske enhver hans Ret. Ingen skal personligt forfølges, men heller ingen skal hæves over Loven. Det gælder om, at Lovens Arme kunne række enhver. Hverken partipolitiske Hensyn eller Pengemagt maa kunne fri nogen for hans lovlige Ansvar.

Det radikale Venstre har forelagt dette høje Ting et Forslag om at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at tage Rigsretsspørgsmaalet under Overvejelse. Der bliver sagt, at Rigsretten ikke er en Domstol, som Venstremænd kunne anvende. Dette var Sandhed med Hensyn til det store forfatningsmæssige Spørgsmaal i Provisorietiden; thi efter dens Sammensætning var i de Tider Rigsrettens Stilling til dette Spørgsmaal paa Forhaand givet, og det var sikkert, at den vilde træffe sin Afgørelse ud fra Medlemmernes partipolitiske Overbevisning. Men derfor kan man jo dog ikke sige, at Rigsretten ikke kan anvendes, naar der foreligger Spørgsmaal om, hvorvidt en Minister har gjort sig skyldig i utilbørlig Forsømmelighed ved ikke at skride ind overfor en mistænkt Kollega, eller paa Spørgsmaalet, om en Minister har overskredet Grænserne for sin administrative Myndighed ved at imødekomme en Kollegas Anmodning om et Laan af Statens Midler. Hvis man overfor saadanne Spørgsmaal vil tiltro Rigsrettens Medlemmer at dømme efter andet end deres saglige Opfattelse, vilde deri ikke ligge en Beskyldning mod dem for at være beherskede af deres politiske Overbevisning, men en Beskyldning for personlig Uhæderlighed. Fra det ene til det andet er et Spring, som man ingen Ret har til at gøre.

Grundlovens § 14 foreskriver, at „Rigsretten paakender de mod Ministrene for deres Embedsførelse anlagte Sager“. Kassere vi en Gang for alle Rigsretten, have vi under vor nuværende Forfatning ingen Domstol, der kan dømme Ministre for Embedsforsøelser.

Som Forholdene have udviklet sig, bør Regeringsinitiativet til Rigsretstiltale ikke i Øjeblikket bringes i Anvendelse. Det maa alle erkende. Det maa derfor i hvert Fald først bero paa Flertallet i dette Ting, om der skal rejses Rigsretstiltale mod Alberti og mod den Mand, der som Indenrigsminister havde det øverste Tilsyn med Sparekasserne, mens Alberti tømte en af dem, og mod den Mand, der som Fi-